

BROMIRSKI Jerzy (1915 – 1989), prof. zw., dr inż., informatyk, nauczyciel akademicki w Politechnice Wrocławskiej.

Ur. 13. V. 1915 w Kijowie, był synem Rajmunda Stefana, nauczyciela matematyki i dyr. Państw. Liceum i Gimnazjum im. M. Kopernika w Łodzi, i Eleonory Janiny z Szackich, nauczycielki muzyki, prof. konserwatorium H. Kijeńskiej w Łodzi. Był jednym z dwojga rodzeństwa; siostra Anna była nauczycielką. W 1920 przybył z rodzicami do Polski do Pabianic, gdzie w 1932 otrzymał świadectwo dojrzałości w Państw. Gimnazjum im. J. Śniadeckiego. W 1937 ukończył Wojskową Szkołę Inżynierii – Szkołę Podchorążych Saperów w stopniu podpor. saperów. W latach 1937 – 1938 pełnił służbę w Bat.

Elektrotechn. w Nowym Dworze Maz., a w 1939 w Ośrodku Sap. 29 D.P. w Grodnie. Brał udział w wojnie polsko-niemieckiej jako oficer techn. komp. zmotoryzowanej 29 Baonu Sap. Po dostaniu się do niewoli niemieckiej przebywał w obozach jenieckich do maja 1945. Do Polski powrócił w grudniu 1945 i podjął studia rozpoczęte, poza służbą, w 1938 na Pol. Warszawskiej. Studiował początkowo na politechnice w Łodzi a następnie na Pol. Wrocławskiej, którą ukończył 7 VII 1950 uzyskując dyplom mgra inż. elektryka w zakresie telemechaniki. W maju tegoż roku zawarł związek małżeński. Z żoną Heleną (zm. 1970) miał dwoje dzieci: córkę Joannę (dr n. med.) i syna Bogdana (inż. informatyk).

Pracę w charakterze nauczyciela akademickiego rozpoczął już w czasie studiów (1. I. 1948) na stanowisku zastępcy asystenta, awansując kolejno aż do stanowiska adiunkta. W IV 1954 został mianowany kontraktowym samodzielny prac. naukowym, a 1. IX. 1954 przyznano mu tytuł zast. prof. W III. 1957 Rada Wydz. Łączności P.Wr nadała mu st. nauk. kandydata n.t., a w rok później, CKK – tyt. nauk. docenta. Tytuł. prof. nadzw. nadała mu Rada Państwa 29. II. 1964, a prof. zw. – 15. IX. 1972.

Od pierwszych lat swojej kariery akademickiej angażował się z sukcesem w działalność organizacyjną zarówno na macierzystej uczelni jak i poza nią. Był współorganizatorem i początkowo jednym z dwóch pracowników utworzonej 1. IX. 1952 Kat. Telemechaniki i Automatyki, kierowanej do 1968 przez prof. Zygmunta Szparkowskiego. Była to pierwsza w Polsce jednostka nauk.-dydak. działająca w dziedzinie automatyzacji procesów technologicznych. W 1954 wyodrębnił się, w ramach katedry, Zakład Urządzeń Telemechanicznych, którego kierownikiem został mianowany **B.** W 1958 zorganizował na prawach eksperymentu kształcenie w zakresie techniki cyfrowej, w wyniku czego utworzono na wydz. Łączności P.Wr. specjalność „maszyny matematyczne”, a 1. X. 1963 powołano Kat. Konstrukcji Maszyn Cyfrowych z **B.** jako jej kierownikiem. Po reorganizacji P.Wr. w 1968, katedra ta została włączona do Inst. Cybernetyki Techn. dzieląc się tam na dwa zakłady; kierownikiem Zakł. Automatów (przemianowanego później na Zakł. Syst. Cyfrowych) został **B.**, zaś drugim zakł. Konstr. Urzadz. Cyfrowych kierował ówczesny doc. Adam Sielicki. W 1978, wraz z zespołem współpracowników, **B.** przeniósł się do Centrum Obliczeniowego P.Wr. gdzie utworzył grupę inżynierii oprogramowania i włączył ją w prace nad sieciami komputerowymi.

Przez cały ten czas pełnił również obowiązki administracyjne – 1. IX. 1955 został dziekanem wydz. Łączności, a następnie trzykrotnie był prodziekanem tego wydz., w l. 1971 – 1978 był dziekanem wydz. Elektroniki, a w l. 1978 – 1981 – dziekanem wydz. Informatyki i Zarządzania P.Wr.

B. był wśród pomysłodawców i pierwszych organizatorów Wrocł. Zakł. Elektron. „Elwro”, które stały się jedynym w Polsce producentem na skalę przemysłową elektron. maszyn matematycznych – jak wówczas nazywano komputery. W l. 1959-61, równoległe do pracy na uczelni, pracował na stanowisku Gł. Konstruktora, a później, do 1966 – przewodn. Rady Techn.-Nauk. „Elwro”, organizując biuro konstrukcyjne i kształcenie kadry. Był to okres projektowania i budowy prototypowych maszyn Odra 1001 i Odra 1002, a od 1964 produkcji przemysłowej komputerów Odra 1003.

W okresie 1966 –1968 zorganizował w ramach NOT we Wrocławiu szkolenie w zakresie elektronicznej techniki obliczeniowej, przekazując je później Ośr. Szkol. OW NOT.

Brał udział w tworzeniu czasopisma „Maszyny matematyczne” (późniejszy tyt. „Informatyka”) jako czł. rady programowej, a w l. 1968 –1969 jej przewodniczącym. Od 1976 był zast. red. nac. kwart. PAN ”Podstawy sterowania”.

Uczestniczył w pracy wielu stowarzyszeń, rad nauk., pełnił funkcje konsultacyjne, był członkiem szeregu komisji i zespołów: 1960 – czł. Komit. Teorii IFAC, 1962 – przedst. Polski, czł. Podkomit. Teorii Automatów IFAC, 1966 – czł. prez. Polsk. Komit. Automatycznego Przetw. Informacji, 1969 – 1970 przew. Kom. Nauki SEP we Wrocł., 1969 – 1972 czł. zespołu ds. ETO Rady Głównej Nauki, Szkoln. Wyższ. i Techn., 1969 – 1971 czł. Komit. Automatyki i Cybernetyki PAN, 1971 – 1985 czł. Komit. Informatyki PAN, 1971 –1975 czł. Państw. Rady Informatyki, 1973 – 1983 czł. zespołów dydaktycznych. MNSWiT, 1976 – 1983 czł. Centr. Kom. Kwalifikacyjnej (dwie kadencje).

W czasie swej wieloletniej pracy naukowej i dydaktycznej promował 33 doktorów, wychował wiele pokoleń studentów, opublikował ok. 60 prac m.in. w Zesz. Nauk. AGH, Zesz. Nauk. P.Wr., Pracach Nauk. Inst. Cybernetyki Techn. P.Wr, Arch. Autom. i Telemech., Maszynach Matematycznych, Informatyce. Prace te dotyczyły początkowo teorii układów przekaźnikowych, głównie zastosowań algebry Boole’a w projektowaniu układów przełączających i były nowatorskie w krajowym piśmiennictwie a późniejszy podręcznik teorii automatów stał się „kanonicznym” na wszystkich kierunkach informatycznych w Polsce. W latach 60. był inicjatorem unikatowego projektu modelu dydaktycznego maszyny cyfrowej zrealizowanego jako maszyny przekaźnikowe STS i STS-2. Wraz ze swoim zespołem uczestniczył w szeregu prac dla przemysłu (m.in. zastosowania minikomputerów w systemach wielodostępnych i w sieciach komp., zagadnienia diagnostyki cyfrowych układów automatyki), których wyniki publikowano w raportach P.Wr. Współautorami prac zespołowych byli: W. Barański, C. Daniłowicz, A. Dubielewicz, I. Dubielewicz-Zaremba, J. Dudziak, Z. Fryźlewicz, J. Goetz, G. Jaśkiewicz, J. Kaliński, J. Kaźmierczak, P. Kociatkiewicz, K. Koleśnik, W. Komorowski, E. Kosmulska-Bochenek, K. Kowalski, T. Kwiatkowski, M. Małek, R. Pawęska, A. Sielicki, W. Zamojski, A. Zgrzywa.

B. zawsze czuł się przede wszystkim nauczycielem akademickim i wielką wagę przywiązywał do dydaktyki, stąd za najważniejsze uważał swoje podręczniki i skrypty: *Technika układów przekaźnikowych.* (PWr., Wrocław 1958; wyd. 2. PWN, Łódź 1963), *Teoria automatów.*(WNT – seria „Podręczniki akademickie”, Warszawa 1969; wyd.2. 1971), *Podstawy algebry układów przełączających. Podręcznik programowany.*(PWr, Wrocław 1977). Poza tym był redaktorem lub współautorem kilku skryptów: *Urządzenia elektryczne niskiego napięcia* Cz. 1 i 2 (PWN, Poznań 1953), *Maszyny cyfrowe.*(PWr,

Wrocław 1972), *Podstawy informatyki*. Cz. 1 i 2. (PWr, Wrocław 1976; wyd. 2. pt. *Podstawy systemów informatycznych*. PWN, Warszawa 1982). Był również współautorem haseł w *Encyklopedii techniki. Automatyka* (WNT, Warszawa 1972).

Za swe osiągnięcia był wielokrotnie odznaczany i nagradzany; m.in. otrzymał Złoty Krzyż Zasługi (1958), Krzyż Kawalerski Ord. Odr. Polski (1967), odzn. Zasłużony Nauczyciel PRL (1975), Medal za udział w wojnie obronnej 1939 (1982), Złota odzn. P. Wr. (1970), Złota odzn. ZNP (1970), Medal za wybitne zasługi dla rozwoju. P. Wr. (1975), Medal Kom. Edukacji Nar. (1980).

Po przejściu na emeryturę w 1985 r., mimo przebytej operacji oczu, nie zerwał kontaktów z uczelnią – był przewodniczącym pierwszej konferencji „Sieci komputerowe” w 1985 r. oraz czł. komitetów programowych tych konferencji w 1987 r. i 1989 r.

Zmarł nagle 14 marca 1989 r. i został pochowany na cmentarzu Św. Rodziny we Wrocławiu.

Materialy

1. **Bromirski J.**: Autobiogram. Mps., Wrocław, 1985.
2. **Czoch R.**(red.): Księga Jubileuszowa 50-lecia Politechniki Wrocławskiej 1945-1995. Oficyna Wyd. P.Wr., Wrocław 1995.
3. Encyklopedia Wrocławia. Wyd. Dolnośląskie, Wrocław 2000. [Hasło: Bromirski Jerzy]
4. Księga pamiątkowa pierwszych słuchaczy Politechniki Wrocławskiej roku inauguracyjnego 1945. Wyd. P.Wr., Wrocław 1985. [str. 109]
5. Księga XXV-lecia Politechniki Wrocławskiej 1945- 1979. Zakład Nar. im. Ossolińskich – Wydawnictwo, Wrocław 1970. [t.I, str. 241; t.II, str. 168 – bibliografia]
6. **Rutkiewicz I.**: Elektronika nad Odrą. Zakład Nar. im. Ossolińskich – Wydawnictwo, Wrocław 1971.
7. **Wojnarowicz Z.**: O „ludziach ODRY” i ich dziele. Biuletyn Zakładowy Elwro – wyd. spec. „100 maszyna matematyczna z WZE Elwro”, Listopad 1966.
8. 50 lat Wydziału Elektroniki Politechniki Wrocławskiej. Oficyna Wyd. P.Wr., Wrocław 2003.
9. Dorobek naukowy pracowników PWr (www.bg.pwr.wroc.pl/KATA/)

Opr. Witold Komorowski